

מ"ת 33908/07/18 - מדינת ישראל נגד ארשיד נזאל

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 33908-07-18 מדינת ישראל נ' נזאל (עציר)
תיק חיצוני: 294174/2018

בפני כב' השופט מורן מרגלית, סגן נשיא
המבקשת מדינת ישראל
נגד
המשיב ארשיד נזאל (עציר)

החלטה

בפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

פתח דבר:

כנגד המשיב הוגש ביום 15.7.18 כתב אישום המונה 4 אישומים.

מן החלק הכללי לכתב האישום עולה, כי במועדים הרלוונטיים לעובדות כתב האישום היה המשיב הבעלים והמחזיק של רכב מסוג טויוטה קורולה מ.ר. 75-884-63 (להלן: **הרכב**).

בקצרה ייאמר, כי עסקינן באירועים אשר התרחשו ביום 30.6.18 באזורים שונים באזור נחל הירדן ואשר במסגרתם פרץ המשיב לרכבים אשר חנו באותם מקומות וגנב מתוכם.

בגין כל אחד מן האישומים יוחסו למשיב העבירות הבאות: פריצה לרכב בכוונה לגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**). חבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק. גניבה מרכב, עבירה לפי סעיף 413ד(א) לחוק וכן, עבירה של הסתייעות ברכב לעבור עבירה, עבירה לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: **פקודת התעבורה**).

האישום הראשון:

מעובדות אישום זה עולה, כי ביום 30.6.18 בסמוך לשעה 17:00 התפרץ המשיב לרכב של יהושע ווילקנפלד (להלן: **המתלונן**) אשר חנה בחניון האקליפטוס הסמוך ליישוב שדה נחמיה כך שניפץ את החלון הימני האחורי של הרכב, נכנס לתוכו וגנב ממנו רכוש השייך למתלונן ולחברתו הגב' אמונה צדוק (להלן: **המתלוננת**) כמפורט בסעיף 2 לאישום זה.

עוד עולה מעובדות כתב האישום, כי בסמוך לשעה 19:00 חזרו המתלוננים, אשר ירדו לנהר הירדן, לרכב וגילו כי הוא נפרץ ובסמוך לשעה 21:00 נעצר המשיב כשהוא נוהג ברכב ולידו 3 אחרים (אחד מהם קטין) וחלק מן הרכוש הגנוב

עמוד 1

נמצא ברכב.

האישום השני:

מעובדות האישום השני עולה, כי ביום 30.6.18 בסמוך לשעה 16:00 התפרץ המשיב לרכב מסוג יונדאי, אשר היה בחזקתו של מר עפרי פלד (להלן: **המתלונן**) ושייך למקום עבודתו ואשר חנה בסמוך לשאר יישוב בעוד המתלונן ובנו ירדו לרכב על אופנים בסביבות הנהר.

המשיב, שבר את החלון השמאלי האחורי, נכנס לתוך הרכב וגנב ממנו את הפריטים הנזכרים בסעיף 2 לאישום זה. בסמוך לשעה 18:00 חזרו המתלונן ובנו לרכב וגילו את דבר הפריצה. בנו הקטין של המשיב החל לבכות ומשכך, נאלץ המתלונן לקחתו לבית ולאחר מכן סר לתחנת המשטרה בכדי להגיש תלונה.

בסמוך לשעה 21:00 נעצר המשיב כשהוא נוהג ברכב ולידו 3 אחרים (אחד מהם קטין) וחלק מן הרכוש הגנוב נמצא ברכב.

האישום השלישי:

מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 30.6.18 בסמוך לשעה 14:00 התפרץ המשיב לרכבו של דולב קרן (להלן: **המתלונן**) אשר חנה בסמוך לגשר הפקק ליד קיבוץ גונן עת המתלונן וחברו, אביב עוזרי, ירדו לנהר הירדן.

המשיב, כך נטען, שבר את החלון האחורי של הרכב, נכנס לתוך הרכב וגנב מתוכו את הפריטים המנויים בסעיף 2 לאישום זה.

בסמוך לשעה 17:40 גילו המתלוננים כי רכבו של דולב נפרץ ובסמוך לשעה 21:00 נעצר המשיב כשהוא נוהג ברכב ולידו 3 אחרים (אחד מהם קטין) וחלק מן הרכוש הגנוב נמצא ברכב.

האישום הרביעי:

מעובדות האישום הרביעי עולה, כי ביום 30.6.18 בסמוך לשעה 13:30 התפרץ המשיב לרכבם של עבדאלחכים ואומיימה טליב (להלן: **המתלוננים**) אשר חנה באתר נבי יהודה על גדות נהר הירדן בסמוך לקיבוץ הגושרים, כך ששבר את חלון הרכב הימני אחורי, נכנס לרכב וגנב מתוכו את הרכוש המפורט בסעיף 2 לאישום זה.

לאחר שהמתלוננים, אשר ירדו לנהר, חזרו לרכב וגילו את דבר הפריצה הם נאלצו להישאר במקום עד לסיום טיפול המשטרה באירוע.

בסמוך לשעה 21:00 נעצר המשיב כשהוא נוהג ברכב ולידו 3 אחרים (אחד מהם קטין) וחלק מן הרכוש הגנוב נמצא ברכב.

הבקשה:

עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים כנגדו וזאת, בהתאם

להוראות סעיף 21 (לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו- 1996 (להלן: **חוק המעצרים**)).

במסגרת הבקשה טענה המבקשת, כי בידיה ראיות טובות להוכחת אחריותו של המשיב לביצוע של העבירות נשוא כתב האישום ובכללן: דו"חות פעולה של השוטרים אשר הגיעו לזירות וחקרו את המתלוננים, עדויות המתלוננים ביחס לאירוע וכן, עדויותיהם ביחס לרכוש אשר נגנב מרכביהם.

כמו כן, הפנתה המבקשת לראיות הבאות: דו"ח מז"פ הכולל צילום של הרכוש אשר נתפס ברכבו של המשיב ואשר נגנב במסגרת האישומים נשוא תיק זה. דו"ח הפעולה אשר תפסו את המשיב במחסום ליד כרמיאל, איכונים של המשיב בזירות בהן בוצעו ההתפרצויות, הודעת המשיב במסגרתה אישר כי הסתובב עם אשתו בנחלים ומצא את הרכוש הגנוב וכי היה בכוונתו למוסרו למשטרה, הודעת אשת המשיב אשר טענה כי לא יצאה כלל מן הבית באותו היום.

המבקשת הפנתה לכך שרכבו של המשיב ניזוק בתאונה אשר ככל הנראה התרחשה באותו היום וציינה, כי אשת המשיב אישרה כי לא היה כל נזק ברכב. משכך, ולאור העובדה כי בעת לכידתו היה המשיב תחת השפעת אלכוהול ואף אישר כי החזיק סמים ברכב אזי טענה המבקשת כי יש בכך כדי ללמד על מסוכנותו של המשיב למשתמשים בדרכים.

לעניין עילת מעצר נטען, כי נסיבות ביצוע של העבירות יוצרות חשש כי שחרורו של המשיב יביא לסיכון בטחון הציבור בכלל ולסיכון בטחון המתלוננים בפרט.

המדובר באירוע מתוכנן וניכר כי המשיב מכיר את האתרים בהם בוצעו ההתפרצויות, עובר מאחד לאחד ומבצע את ההתפרצויות לרכבים אשר חנו שם מכיוון שבעליהם רצו לטייל בסביבות נהר הירדן.

המדובר, כך לטענת המבקשת, באירועים מתוכננים וכי המשיב ביצע את המיוחס לו באופן שיטתי.

המבקשת ציינה עוד, כי מדו"חות הפעולה עולה בחניון האקליפטוס וליד גשר הפקק נפרצו עוד רכבים באותו הזמן ואולם, לא נמצאו ראיות הקושרות את המשיב להתפרצויות אלה.

העובדה כי הרכוש הגנוב נמצא זמן קצר לאחר ההתפרצויות ברכבו של המשיב ולאור העובדה כי המשיב אישר כי הוא לקח רכוש זה, הרי שקמה לה חזקה כי הוא זה אשר התפרץ לרכבים אשר מתחזקת לנוכח שקריו של המשיב הנזכרים לעיל.

המבקשת הוסיפה, כי המדובר בעבירות רכוש המקימות עילת מעצר של מסוכנות לנוכח נסיבות ביצוע והיקפן וכן, לנוכח תעוזתו של המשיב.

המבקשת ציינה כי לחובתו של המשיב עבר פלילי רב כמפורט בסעיף 7 לבקשה.

לאור כל האמור לעיל, טענה המבקשת כי לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרורו לחלופה ועתרה, כאמור, להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו וכן, לפסול אותו מלהחזיק רישיון נהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

דין והכרעה:

ראיות לכאורה

כבר בתחילה יצוין, כי במסגרת הדיון אשר התקיים בתיק זה ביום 18.7.18 הודיע ב"כ המשיב כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בתיק זה.

לטענתו, תשתית ראייתית זו נובעת מקיומה של חזקה תכופה הקיימת לכאורה אך ניתנת היא לסתירה במסגרת ההליך בתיק העיקרי.

בקצרה יאמר, כי מעיון בדו"ח מסכם מז"פ מיום 2.7.18 עולה, כי צורפו לו צילומים של הרכוש הגנוב אשר נתפס בחזקת המשיב.

משזיהו המתלוננים רכוש זה, ולאור סמיכות הזמנים בין גניבתם לתפיסתם ברשות המשיב, מצאתי לקבוע כי אכן קמה תשתית ראייתית לכאורית לקיומה של חזקה תכופה לביצוע עבירות אלה על ידי המשיב.

לפיכך, ולנוכח הסכמתו של ב"כ המשיב מצאתי לקבוע כי אכן עלה בידי המבקשת להצביע על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית לביצוע העבירות נשוא תיק זה על ידי המשיב.

לפיכך, וכפי שצינתי במסגרת החלטתי מיום 18.7.18 אדון תחילה בשאלת קיומה של עילת מעצר, בה מיקד ב"כ המשיב את טיעונו, ולאחר מכן תידון שאלת האפשרות להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

עילת מעצר

המחלוקת העיקרית בין הצדדים במסגרת תיק זה עניינה בשאלת קיומה של עילת מעצר.

במסגרת טיעונו חזר ב"כ המבקשת על האמור בבקשה.

לטענתו, עילת המעצר אשר קמה כנגד המשיב הינה עילת המסוכנות הנובעת גם מן העובדה שהמשיב ביצע את העבירות נשוא תיק זה תוך כדי שהוא מרצה עונש עבודות שירות.

ב"כ המבקשת ציין, כי בפסיקה אליה הפנה ב"כ המשיב נקבע כי קמה עילת מעצר ולפיכך עתר לדחות את טיעונו היחס לאותה הפסיקה.

מנגד, בפתח טיעונו לענין עילת המעצר טען ב"כ המשיב כי יש להורות על שחרורו של המשיב מכיוון שהעבירות המיוחסות לו הינן עבירות רכוש אשר אינן מקימות עילת מעצר.

בהקשר זה הפנה ב"כ המשיב לפסיקה אשר יש בה, כך לשיטתו, כדי לתמוך בטענתו זו.

כמו כן, הפנה ב"כ המשיב לתנאים אשר נקבעו בעניין רוסלאן פרנקל וטען, כי במקרה דנן לא הוכחה התארגנות.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בתשתית הראייתית הלכאורית כדי להקים כנגד המשיב עילת מעצר בגין מסוכנות ואנמק.

לענין עבירות הרכוש אשר יוחסו למשיב אציין, כי כידוע אין עבירות רכוש מקימות מסוכנות סטטוטורית ואולם, כבר נקבע בפסיקה, כי יש לבחון לענין זה כל מקרה לגופו.

ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט א' רובינשטיין במסגרת בש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...את העבירות נגד הרכוש אמנם לא מנה המחוקק בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (אכיפה - מעצרים) כעבירות היוצרות 'מסוכנות סטוטורית', ולכן יש לבדוק כל מקרה לנסיבותיו ועל התביעה להוכיח את המסוכנות. ואולם, הפסיקה קבעה כי עבירות אלה אינן חסינות ממעצר עד תום ההליכים, ובדין כך. נקל לשוות בנפשנו את תחושתו הקשה, את אבדן הבטחון ואת הייאוש הקודר של קרבן עבירה, אם משגילה בשומו לביתו כי פרצו אליו ורכושו נגנב, ואם כשיוצא הוא את הבית כדי לגלות כי רכבו שהחנה אמש נעלם ואיננו. על המשפט לתת יד למאבק באלה, ולעניין המסוכנות - לא הרי מי שנתפס לראשונה כהרי מי שגורר אחריו שובל ארוך של מעשים, והפך את הפגיעה ברכוש הזולת למעין מקצוע רחמנא ליצלן...[ובהמשך הדברים]...נסיבות העבירה מזה, עברו המכביד של נאשם מזה, עלולים להוות עילת מעצר אף בעבירות רכוש. כבוד האדם של הנאשם הוא אבן יסוד, המובנית גם בחוק סדר הדין הפלילי (אכיפה - מעצרים); על בית המשפט להידרש אליו. אך אל יישכח גם כבוד האדם של הקרבנות, ואף בעבירות רכוש תתכן השפלה ופגיעה..."

כמו כן, ראה לעניין זה דבריו של כבוד השופט י' דנציגר במסגרת בש"פ 2911/08 שוקרון נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים], וכן, ראה החלטתו של בית המשפט במחוזי בנצרת (סגן הנשיא, כבוד השופט זיאד הווארי) במסגרת עמ"י 11581-07-18.

סבורני, כי מקרה זה הינו מסוג המקרים אשר יש בנסיבות ביצוע העבירה ונסיבות מבצעה כדי להביא לכלל מסקנה כי מקימים הם עילת מעצר בגין מסוכנות.

לעניין נסיבות ביצוע של העבירות נשוא תיק זה ייאמר, כי המדובר במשיב אשר במהלך מספר שעות עבר בין מספר מיקומים באזור נהר הירדן, אשר עמוס בתקופה זו של השנה במבקרים ובמטיילים, אשר כל מבוקשם היה להנות בשעות הפנאי שלהם, כאשר מטרתו היחידה הינה פריצה לרכבים וגניבת תכולתם.

המדובר במעשים, אשר לאור מיקום ביצועם, היקפם ומועד ביצועם, נעשו לאחר תכנון וחשיבה אשר הביאו בחשבון את היקף המטיילים באותם מקומות ואת האפשרות לבצע את העבירות מבלי להיתפס.

כמו כן, המדובר בעבירות אשר על פניו היו מעורבים בהם אף אחרים אשר חלקם באירועים אינו ברור ואולם, העובדה כי המשיב נתפס עם אחרים עימו ברכב בו היה אף הרכוש הגנוב, יש בה כדי ללמד על קיומה של התארגנות כזו או אחרת לביצוע של העבירות.

כמו כן, המשיב פרץ לרכבים תוך שהוא מסב להם נזק בדמות שבירת אחד מחלונות הרכב, כניסה לתוכו וגניבה של כל חפץ הנקרא בדרכו ובכלל זה: כסף ותכשיטים, שיקים ואמצעי תשלום אחרים, תעודות אישיות, מכשירי טלפון סלולרי, ציוד קמפינג, מפתחות, גיטרה, ציוד מיגון לאופנוע ועוד.

מלבד עוגמת הנפש הרבה הכרוכה בטיפול באירוע מול גורמי אכיפת החוק בשעה בה היו אמורים המתלוננים להנות משעות הפנאי שלהם, הרי שלאור העובדה כי הרכבים ניזוקו באופן חמור הדעת נותנת כי המתלוננים נאלצו אף לטפל בנזק זה אשר היקשה על השימוש ברכב בהמשך הבילוי.

במקרה דנן, הדברים מקבלים משנה תוקף לאור העובדה כי המדובר במטיילים אשר בשל מעשיו של המשיב נותרו עם רכב שלא ניתן לנעילה וללא כסף או אמצעי תשלום על כל המשתמע מכך.

ואולם, הנזקים מפעולותיו של המשיב חורגים מעבר לנזקים אשר גרם למתלוננים עצמם שכן, ברי, כי כאשר מתלוננים אלה ישתפו את אשר חוו עלול הדבר להרתיע אחרים מלהגיע לאזור ולבקר בו על כל המשתמע מכך.

אף נסיבותיו של המשיב עצמו יש בהן כדי להביא לכלל מסקנה כי במקרה דנן קמה עילת מעצר.

ראשית יצוין, כי חומרה יתרה יש לראות בעובדה כי המשיב דנן ביצע את העבירות נשוא תיק זה בעת שהיה אמור הוא לרצות עונש מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות.

סבורני, כי די לה בעובדה זו, לא כל שכן עת מצטרפת היא ליתר הדברים האמורים לעיל, כדי להקים לכשעצמה עילת מעצר בגין מסוכנות כנגד המשיב אשר ככל הנראה לא מורתע מלבצע עבירות פליליות חרף הידיעה כי עתיד הוא ליתן דין וחשבון על ביצועו.

זאת ועוד, מעיון בגיליון הרישום הפלילי עולה כי לחובתו של המשיב 4 הרשעות קודמות.

הרשעתו הראשונה של המשיב הינה משנת 2006 בגין עבירות רבות של התפרצויות לרכבים וגניבה מהם, חבלה במזיד מרכב, הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר, חבלה חמורה, העלבת עובד ציבור ועוד.

בית המשפט המחוזי השית על המשיב 18 חודשי מאסר בפועל וכן, עונש פסילה.

ואולם, לא היה בכך כדי להרתיע את המשיב מלשוב ולבצע עבירות. בשנת 2014 הורשע המשיב בביצוע של עבירות נשק והושת עליו עונש מאסר בן 7 חודשים.

אף בתקופת מאסרו השנייה לא היה כדי להרתיע את המשיב ובשנת 2017 הורשע המשיב בביצוע עבירה של פריצה לבניין שאינו דירה וביצוע גניבה והושת עליו עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הרשעתו האחרונה הינה מחודש מאי שנה זו דהיינו, כחודש בלבד עובר לביצוע העבירות נשוא תיק זה.

המשיב הורשע בביצוע עבירות איומים, הפרת הוראה חוקית ותקיפת בת זוג והושת עליו עונש מאסר בפועל בן 38 ימים בניכוי ימי מעצרו.

הנה כי כן, עסקין במשיב אשר גורר אחריו שובל ארוך של עבירות בכלל ועבירות רכוש בפרט ואשר לא נרתע חרף העובדה כי ריצה כבר עונשי מאסר משמעותיים.

לאור כל האמור לעיל, סבורני כי יש בתשתית הראייתית המונחת בפניי כדי להקים עילת מעצר בגין מסוכנות כנגד משיב זה.

כן מצאתי לקבוע, כי מידת המסוכנות הנשקפת ממשיב זה מצויה ברף הגבוה וזאת לנוכח נסיבות ביצוע העבירות, עברו הפלילי המכביד והעובדה כי ביצע את העבירות בהיותו מרצה עונש מאסר בעבודות שירות.

חלופת מעצר

ב"כ המשיב טען, כי ככל שבית המשפט יקבע כי קמה עילת מעצר כנגד המשיב, הרי שעותר הוא לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר בכפר טובא תחת פיקוחן של אמו ואחותו.

כידוע, בהתאם להוראות סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, בית המשפט מצווה לבחון תמיד קיומה של אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור לחלופת מעצר.

בעת בחינת חלופת מעצר, על בית המשפט לאזן בין שיקולי ההגנה על האינטרס הציבורי מחד, ובין זכותו של כל אדם לחירות לאור נסיבותיו האישיות (ראה לעניין זה: בש"פ 7440/01 מימון נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]).

לאחר שבחנתי את מכלול טיעוני הצדדים לעניין זה, סבורני כי אין בחלופת מעצר כדי לאיין את מידת המסוכנות הנשקפת ממשיב זה.

לאור עברו הפלילי של המשיב ואופיין של העבירות בהן הורשע, כמו גם העובדה כי ביצע את העבירות דן בעודו מרצה עונש מאסר בדרך של עבודות שירות וכחודש עובר לביצוע הורשע ונידון לעונש מאסר בפועל ובכל זאת, לא נרתע הוא מלבצע את העבירות נשוא תיק זה, הרי שלא מצאתי כי ניתן ליתן בו אמון כלל ועיקר.

כידוע, התנאי הבסיסי לשחרורו לחלופת מעצר הינו קיומו של אמון אותו רוחש בית המשפט לנאשם.

לעניין זה, יפים הדברים אשר נאמרו במסגרת בש"פ 507/00 מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים המשפטיים]:

"...חלופת מעצר, לרבות מעצר בית, מתבססת על אמון שבית המשפט רוחש לנאשם. שהרי, אין חלופת מעצר אלא אם יש עילת מעצר, ואין עילת מעצר אלא אם יש יסוד סביר לחשש בדבר מסוכנות הנאשם, בדבר הימלטות מן הדין או שיבוש הליכי משפט. אם, אף על פי כן, בית המשפט מסתפק בחלופת מעצר, אין זאת אלא משום שהוא סומך על הנאשם שלא ינצל את השחרור מן המעצר כדי לעבור עבירה, להתחמק מן הדין או לשבש את הליכי המשפט. התנאים המגבילים של חלופת המעצר, יהיה זה מעצר בית ותהיה זו ערבות כספית, לעולם אינם מסלקים את החשש במידה מספקת, אלא אם הם מתאספים לאמון שהנאשם יקיים את תנאי השחרור, המפורשים והמשתמעם. אם נשט האמון, מתמוטטת גם החלופה..."

(שם, בפסקה 8).

משלא מצאתי ליתן אמון במשיב דן, ולנוכח מסוכנותו הרבה, מצאתי שלא ניתן לשחררו לחלופת מעצר.

לקראת סיום, מצאתי לדון בטענה נוספת אותה העלה ב"כ המשיב ולפיה המשיב דן מופלה לרעה שכן, שלושת המעורבים הנוספים אשר נתפסו עמו ברכב שוחררו על ידי המבקשת.

סבורני כי דין טענה זו לדחייה ואנמק.

עניינו של המשיב דן שונה מענינם של האחרים וזאת לנוכח עברו הפלילי העשיר, הסתייעותו ברכבו שלו לביצוע העבירות ויתר הנימוקים עליהם התבססתי בהחלטתי דלעיל לפיה אין מקום להורות על שחרורו של המשיב דן לחלופת מעצר.

שלושת המעורבים האחרים, בניגוד למשיב, הינם צעירים, אחד מתוכם אף קטין, אשר אין לחובתם כל מעורבות קודמת בפלילים.

מכל מקום, טענה זו מקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי ואולם לעת הזו לא מצאתי כי יש בה ממש.

סוף דבר:

לאור כל האמור לעיל, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

תיק החקירה יועמד לרשות המבקשת במזכירות בית משפט השלום בקרית שמונה.

ניתנה היום, י"ב אב תשע"ח, 24 יולי 2018, בהעדר הצדדים.